

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Brudstykker af en Landsbydegns Dagbog (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389337168/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Langt borte kunde vi høre de buldrende Fodtrin af Klapperne og enkelte Hundeglam. «Nu kommer de fra Viskum, sagde naadig Herren: jeg kan høre Chasseurs Hals.» – «Da kommer de ogsaa fra Fussingøe, sagde Jens: det er Perdrix, som gjøer.» Endnu kunde vi ingen Ting see for Taage, men alt som de kom nærmere, hørte vi Vognenes Rumlen, Hestenes Pusten, Skytternes Snak og Latter. Nu kom Solen frem, og Taagen lettede. Da blev det levende paa alle Kanter. Skovfogderne begyndte allerede at stille Klapperne i Orden, man hørte dem hviske og tyse paa dem der vilde snakke høit, og Kjeppene kom sommetider i Bevægelse. Fra Vester og Sønder kom Skytterne kjørende, og bagefter Vognene med Hundene: deres Haler vikledes over Vognhjælene, og imellem stak der et Hoved op, som ogsaa strax fik Ørefigen af Jægerdrene. Nu satte naadig Herren selv af langs ned i den lange Dal midt igjennem Krattet. Da han var færdig stodte han i sin Pibe, og med det samme begyndte Hornblæserne et lystigt Stykke. Hundene blev koblede af, og det varte ikke længe før de slog an, saa een, saa to, saa det hele Kobbel. Hærer, Ræve og Dyr smuttede frem og tilbage paa de skovbegroede Bakker. Saa gik af og til et Skud, og Knaldene gav Echo langs ned gjennem Dalen. Klapperne kunde vi ikke see, men vel høre deres Hujen og Skrigen, naar et Dyr eller en Hare vilde bryde igjennem. Jeg forsvarte min Plads, og skjød to Ræve og en Buk inden Frokosten. Mens den varede blev Hundene kaldte sammen og koblede op, og Hornblæserne spillede, og da det var forbi, gik det atter løs. See! da holdt to Vogne oppe for Enden af Dalen med alle de naadige Fruer og Frøkener, og imellem dem Frøken Sophie. Dette frelste en Ræv; mens jeg saae derop, smuttede han mig forbi. Et Par Timer før Aften var Krattet renset for Vildt, og Jagten havde Ende. Vi fik vist henved 30 Stykker, og Junker Kresten, som havde skudt de fleste Ræve, blev bæret med et Stykke paa Valdhorn.

Thule, den 17de December 1710.

Igaar fulgte jeg min kjære Moder til hendes Hvilested. Den nye Præst – Gud lenne ham for det! – hædrede hendes Henfart med en Liigpræken, som varede i syv Qvarter. Hun var mig en god og kjærlig Moder – Herren give hende en salig Opstandelse! † † †